

— Милостъ, милостъ! — замолиха нещастниците въ единъ гласъ и паднаха на колѣне въ краката на халифа.

— Добре, азъ ще ви помилвамъ, но само до довчера. А щомъ зайде слънцето, главитѣ ви ще отхвъркнатъ! — махна съ ржка халифътъ и даде заповѣдь на стражата да пустне тримата нещастници да си отидатъ.

Още не стигнали главнитѣ порти на халифския дворецъ, и Джафаръ започна да се смѣе съ гласъ:

— О, най-мъдрий отъ халифитѣ! — говорѣше той ласкателно, като държеше ржка отъ дѣсната страна на кръста си — ето единъ сигуренъ начинъ да узнаешъ отговора на зададения отъ тебе въпросъ.

— Ако искашъ да узнаешъ, какво мислятъ хората, не слушай, какво говорятъ, а гледай, какво вършатъ, — продума усмихнатъ халифътъ.

Между това времето незабелязано течеше. Наближаваше краятъ на деня.

— Какво ли правятъ въ последния день на живота си тия трима нещастници, мислѣше си халифътъ, и като го обхвана нетърпение, той не дочака залѣза на слънцето, стана и излѣзе отъ двореца, придруженъ отъ своя вѣренъ везиръ Джафаръ и отъ нѣколко добре въоръжени войници.

Най-напредъ халифътъ се запъти кътъ дома на търговеца. Вратата на къщата му бѣ добре залостена, като че цѣлиятъ домъ бѣше изоставенъ и запустѣлъ.

— Хей, Юсуфъ, кжде си? — завика Джафаръ, като заблъска вратата съ кракъ. Защо не посрѣщашъ господаря си, както подобава?

Въ отговоръ на това, задъ вратата се разнесе отчаяно ридание. Когато вратата съвсемъ се разтвори, Джафаръ и халифътъ останаха смаяни: Юсуфъ лежеше прострѣнъ по очитѣ си на пода и горко плачеше.

— Какво ти е, Юсуфъ? — попита Джафаръ.

— О, нима вече настѣпи часътъ да ми отнемете